

Ὁ μὴ περιποιημένος, ἀσυγύριστος : θέλουν νὰ κάμουν γάμον, μὲ *κόμα εἶναι ἀπαρήτοι.

***άπαρηγόρευτος** ἐπίθ. ἀπαρ'γόρευτος Πόντ.(Κερασ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παρηγορευτός <παρηγορεύω.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ παρηγορηθῆ : Ἄχαρε κι ἀπαρ'γόρευτε! (ἀρά). Ἄχαρον κι ἀπαρ'γόρευτον! (ἀρά). Πβ. ἀπαρηγόρητος 1, ἀπαρήγορος 2.

άπαρηγόρητα ἐπίρρ. κοιν.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπαρηγόρητα.

Ἀπαραμυθήτως, ἀπαρηγορήτως : Κλαίει ἀπαρηγόρητα.

άπαρηγόρητος ἐπίθ. κοιν. ἀπαρηγόρητε Τσακων. ἀπαρηγόρητος Παξ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαρηγόρητος Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαρηγόρητος.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παρηγορηθῆ, ἀπαραμύθητος κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων. : Πέθανε τὸ παιδί τους κ' εἶν' ἀπαρηγόρητοι. Περάσανε τόσα χρόνια, μὰ εἶν' ἀκόμα ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ παιδί ποῦ τῆς πέθανε κοιν. || *Ἄσμ.

Καρδιά μ' ἀπαρηγόρητη, παρηγορήσ' ἀτή σου, κι ἄλλες πολλές τὸ πάθανε, δὲν εἶσ' ἀμοναχὴ σου

Κρήτ. Συνών. ἀπαρήγορος 2. Πβ. *ἀπαρηγόρευτος.

2) Τὸ οὐδ. ἀπαρηγόρητον ὡς οὐσ., τὸ ἀθεράπευτον κακόν, μεγάλη συμφορὰ Ρόδ. : Τ' ἀπαρηγόρητον νὰ τὸν εὔρη! (ἀρά).

άπαρήγορος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπαρήγορος.

1) Ὁ μὴ παρέχων παρηγορίαν, ὁ μὴ παρηγορῶν ἔνθ' ἀν. : Λόγια ἀπαρήγορα. 2) Ὁ μὴ παρηγορούμενος, ἀπαρηγόρητος Λεξ. Ἐλευθερουδ. : Ἄνθρωπος ἀπαρήγορος. Συνών. ἀπαρηγόρητος 1.

άπάρθενος ἐπίθ. παρθένος λόγ. πολλαχ. ἀπάρθενος πολλαχ. ἀπάρθινους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀπάρθενος Πελοπν. (Καλάβρου.) ἀπάρτενος Κύπρ. (καὶ ἀπάρθενος) Χίος ἀπάρθινους Μακεδ. (Κοζ.) πάρθενος Κάρπ. Πόντ. (Κερασ.) Ρόδ. πάρθινους Εὐβ. Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. παρθένος μετὰ προθετ. α καὶ κατ' ἀναβασμὸν τοῦ τόνου καθὼς καὶ ἀκμαῖος - ἄκναιος, ἐναντίος - ἐνάντιος κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,95 καὶ 1,227. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ι ἐν τῷ τύπ. ἀπάρθινους πβ. ἀβάξι - ἀιβάξι, ἀδοῦλης - ἀιδούλης, ἀμάραντος - ἀιμάραντος κττ. Ἰδ. καὶ ἌνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βορ. ἰδιωμ. 24.

1) Παρθενικός, παρθένος, ἀμίαντος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) : Ἀπάρθено κορίτσι πολλαχ. Ἀπάρθена κοράσια ἐνιαχ. Παρθένο κορίτσι. Παρθένος ἄντρας (ὁ μὴ συνελθὼν μετὰ γυναικὸς) λόγ. πολλαχ. Κωπελ-λούδα ἀπάρθენη Κύπρ. Ἐν' ἀπάρτενος κι ὁ γιὸς κ' ἢ κόρη του αὐτόθ. || Παροιμ. Σκλάβια μὲ θωρεῖς κι ἀπάρθენη μὲ θέλεις ; Ἦπ. || *Ἄσμ.

Τρία ἀπάρθена κοράσια | σὰν τοῦ Μάι τὰ κεράσια
Κεφαλλ. Πελοπν. κ. ἄ.

Μόν' βάλε νεὸς καὶ σκάψε με, γέρους καὶ κλάδεψέ με,
καὶ δυὸ κορίτσια ἀπάρθена νὰ με κορφολογήσουν
Εὐβ.

Μόπεσε τὸ μαντήλι μου τ' ἀργυρογαζωμένο,
ὅπου μοῦ τὸ κεντάγαγε τρι' ἀπάρθена κορίτσια
Πελοπν. (Σουδεν.)

Τρι' ἀπάρθена κορίτσια, | φουντωτὰ σὰν κυπαρίσσια
Χίος

Ἐλάρτε μου λ-λίην *πομονὴν νὰ λούσω τὸ κορμίν μου,
γιατ' εἶμαι ἀπάρτενον παιὶν τῶν θέλω τὴν τιμὴν μου
Κύπρ.

*Σ τὸν σκάριμον νὰ στέλνης νεὸς, *ς τοῦ κλάδιμα τοὺς γέρους
κι εἰς τοῦ κουρφουλόημα ἀπάρθена κορίτσια

Κοζ. — Ποιήμ.

Τ' ὄνομά σου τὸ πιάνω καὶ τὸ σφίγγω
σὰν πρωτόφαντο ἀπάρθено κορμί

ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 99

Λεβέντρα πλάσι ἀπάρθენη, χάρισε σὺ τοῦ ἀνήμπορον
μὰ δύναμι καὶ μὰ ψυχὴ, μὰ γλῶσσα, μὰ γοργάδα

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 101

Μὴ περιστέρα κάτασπρη σὰν λάχη ἐκεῖ φερομένη
μὲς' ἀπὸ κόσμο ἀπάρθено π' ἀνθίζ' ἢ κυκλαμεῖα

ΦΠανᾶ Λυρικ. 331. Συνών. ἰδ. ἐνλ. ἀπασπάτευτος 3. 2)

Ἄμυγής, καθαρὸς Κύπρ. κ. ἄ. : Λάιν ἀπάρθеноν (λάιν = λάδι)
Κύπρ. Ἀπάρθენη σιάχη (ἐκ κλημάτων ἀμπέλου) ἄγν. τόπ.

β) Ἀνέπαφος Κεφαλλ. : Ἀπάρθено κρέας. γ) Ἀνεκμετάλλευτος Μεγίστ. Ρόδ. : Οἱ σφουγγαράδες ἠύρασιν ξέραν ἀπάρθენην (εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠλίευσαν ἄλλοι) Μεγίστ.

δ) Μέγας καὶ ἀρίστης ποιότητος, ἐπὶ σπόγγου Σύμ. : Ἀπάρθено σφουγγάρι. ε) Ἰσχυρὸς, δυνατὸς Κρήτ. : Ἄσμ.
Γιὰ βάλε νὰ με σκάρουνε ἀπάρθена κωπέλλια.

3) Ἀπάτητος ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,191 : Ποιήμ.

Δακρύζουνε τ' ἀπάρθена τὰ χιόνια 'ς τὸ λιμπύρι.

4) Ἀσκαφος, ἀκαλλιέργητος Ἄνδρ. Κύπρ. Σέριφ. Σύμ. : Τσάπ-πισε βαθκὰ νὰ βγάλῃς χῶμαν ἀπάρθеноν Κύπρ. Ἀπάρθено χωράφι Σύμ. 5) Ὁ τὸ πρῶτον σπειρόμενος, ἐπὶ ἀγροῦ Σάμ. : Ἀπάρθеноν χωράφ'. 6) Ὁ μὴ χρησιμοποιηθεὶς, καινουργῆς Κύπρ. : Ἐβάλαν τὴν σὲ μνήμαν ἀπάρτενον.

άπαρίκιου Τσακων. Ἄορ. ἀποάγκα, ἀπάγκα Τσακων. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀρίκιου.

Φέρομαι κακῶς πρὸς τινα, ἀποστομῶν : Ἐντερι μ' ἀποάντζε (αὐτὸς μὲ ἀποπῆρε). Γιατοῖ γι ἔσο' ἀπαρίκιου; (διατί τὸν ἀποπαίρνεις). Συνών. ἀπαρξίκιου.

***άπαρινάκι** τό, ἀδιρινάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη, παρ' ὃ καὶ ἀδίρινας, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ ἀπαρίνη 2, ὁ ἰδ.

***άπαρίναρος** ὁ, ἀδιρίναρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρος.

Μεγάλῃ ἀπαρίνη 2, ὁ ἰδ.

άπαρίνη ἢ, Κέρκ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. ἀπερίνα Σύμ. ἀπ'ρινεῖ ΠΓεννάδ. 34 — Λεξ. Βλαστ. 447 ἀπερουνεῖα Κυκλ. ἀπίρινα Ἄνδρ. ἀπίρινε Ἰκαρ. ἀδίρινας ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπέρανος Κέως ἀπίρανος Κύμ. ἀπούρανος Κρήτ. — ΠΓεννάδ. 34 ἀμπερινεῖς Σκῦρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπαρίνη. Πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἄρχ. 6 (1923) 217 καὶ Λαογρ. 10 (1929/30) 199.

1) Τὸ φυτὸν γάλλιον ἢ ἀπαρίνη (gallium aparine) τῆς τάξεως τῶν ἐρυθροδανωδῶν (rubiacae) Κέρκ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Συνών. κολλητσιίδα. 2) Τὸ ὅμοιον φυτὸν ἄκανθα ἢ ἀκανθώδης (acantha spinosus) τῆς τάξεως τῶν ἀκανθωδῶν (acanthaceae) Ἄνδρ. Ἰκαρ. Κέως Κρήτ. Κυκλ. Κύμ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σκῦρ. — ΠΓεννάδ. 34 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βλαστ. || *Ἄσμ.

Εἶδα σε κι ὁ νοῦς μὲν | χάλαιο μὲ τσ' ἀδιρίνοι
(μὲνιη=μοῦ ἐγίνη, χάλαιο=παλαιοχώραφο) Ἀπύρανθ. [**]

***άπαρινοβόλι** τό, ἀδιρινοβόλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη, παρ' ὃ καὶ ἀδίρινας, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλι.

Πλήθος ἀπαρινῶν (ἰδ. ἀπαρίνη 2). Συνών. *ἀπαρινοθέμι.

